

РЕШЕНИЕ

№ 4257

гр. София, 29.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

**ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска
Адриан Янев**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2608** по описа за **2021** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. №9268 от 17.03.2021г. по описа на Административен съд София- град /АССГ/ на ЗД [фирма],[ЕИК], чрез адв. М. Г., срещу Решение от 12.01.2021г. по НАХД № 12303/2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 112-и състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-438/21.08.2020г., издадено от Заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на осн. чл.83, чл. 53 и чл. 27 от ЗАНН и чл. 12, ал.1, т.19 от ЗКФН, вр. чл. 647, ал.2 и чл. 644, ал.2, пр.2, вр. ал.ч,т.3 от КЗ, вр. пар. 1, т.51 от ДР на КЗ, вр. чл. 648,ал.1 от КЗ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени доводи за противоречие на обжалваното решение с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът твърди, че неправилно дружеството е санкционирано за извършено нарушение в условията на повторност. Изтъква, че в АУАН не са посочени фактите и обстоятелствата във връзка с процесното нарушение, което е довело до нарушаване правото на защита на дружеството. Счита за неправилна правната квалификация на

твърдяното нарушение и се твърди, че неправилно е определена датата на извършването му. Твърди, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Навеждат се доводи а маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Иска се от съда да отмени обжалвания съдебен акт и вместо него да постанови друг, с който да отмени НП. Алтернативно моли НП да бъде изменено, като наложената санкция бъде преквалифицирана по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и да бъде наложена минималната законова санкция.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът - КФН, чрез процесуален представител – юрк. В., оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки, в които развива доводи за законосъобразност на решението и потвърденото НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 26.05.2020г. в КФН, управление „Застрахователен надзор“ е постъпила жалба с вх. №91-02-533 от Л. В., който се оплаквал относно забавено произнасяне от страна на ЗД [фирма] по повод щета, заведена въз основа на договор за застраховка „гражданска отговорност“ и по повод настъпило застрахователно събитие, при което било увредено МПС. Установено е, че на 30.05.2020г. е настъпило ПТП, в резултат на което са причинени увреждания на автомобила, управляван от В., като ПТП е настъпило по вина на другия водач – Г., която управлява автомобил „М. П.“, с рег. [рег.номер на МПС]. Автомобилът на виновния водач бил застрахован в ЗД [фирма], като бил подписан договор за „гражданска отговорност“. На 04.05.2020г. е заведена преписка за щета при застрахователя, като номерът на щетата е 32010012044. В същия ден са предоставени всички необходими на застрахователя книжа, за да се произнесе по предявената претенция, вкл. информация за банковата сметка, по която следа да се преведе обезщетението, което ще се определи. Други доказателства и документи от лицето не са изисквани след 04.05.2020г. Застрахователят не се е произнесъл по щетата в срок от 15 работни дни от представяне на всички необходими му книжа, регламентирани в чл. 108, ал1 от КЗ, в който е трябвало да определи

размера на отпуснатото обезщетение или мотивирано да откаже плащане. Произнасянето на застрахователя е от 02.06.2020г., когато е изплатено обезщетение на В. от 560,88 лева, по банков път.

Свидетелят П. на длъжност „младши експерт“ в отдел „Правоприлагане“, Дирекция „Застрахователен надзор“ на КФН, изисквала от застрахователното дружество доказателства по претенцията и установила, че същата била предявена на 04.05.2020г., като след тази дата не били изисквани други документи, с оглед на което за [фирма] е възникнало задължение да се произнесе до 27.05.2020г. Въпреки това, застрахователят се е произнесъл с плащане на застрахователното обезщетение едва на 02.06.2020г., което е извън законоустановения срок по чл. 108, ал.1 от КЗ. Поради тези причини е съставен и връчен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №Р-06-447/06.07.2020г. на упълномощен представител на [фирма]. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

Въз основа на приетата фактическа обстановка, СРС е потвърдил НП, като е достигнал до извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. Първоинстанционният съд е приел, че при съставяне на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а ЗД [фирма] е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана законосъобразно.

Решението е правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя изводът на СРС, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Правилен и обоснован е изводът на СРС, че касаторът е извършил нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, както и че в случая безспорно съгласно който застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането. Правилни и обосновани са изводите на СРС относно съставомерността на посоченото нарушение, размера на наложената санкция, както и относно извършването на нарушението в условията на повторност.

Споделят се изводите на въззивния съд досежно датата на извършване на нарушението, поради което не следва същите да бъдат повтаряни.

Неоснователно е възражението на касатора относно квалифицирането на нарушението като повторно. Санкцията за нарушението на чл. 108, ал. 1 КЗ е наложена при условията на „повторност“ на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ. Съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. В случая е налице влязло в сила на НП № Р-10-542/04.11.2016г. на 04.02.2020г., поради което правилно е прието, че са

изпълнени предпоставките за квалифициране на нарушението като повторно. Изискването на чл. 42, т. 4 ЗАНН за описание на нарушението, чрез всички елементи от фактическия състав на деянието, е спазено при съставяне на процесния АУАН. Извършването на нарушението в условията на „повторност” е свързано с определяне размера на наказанието по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН и не е необходимо това обстоятелство да се посочва в АУАН. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което няма изискване в чл. 42 ЗАНН да бъде посочено при съставяне на АУАН. Наложена от АНО „имуществена санкция” е определена в законовия минимум за нарушение, извършено в условията на повторност, поради което същият се явява правилно определен и не следва да бъде редуциран.

Неоснователно е и твърдението, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за „повторност” по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение. Противно на изложеното в жалбата, съдът приема, че в случая е съобразена нормата на чл. 12 ЗАНН, тъй като следва нарушителят да преустанови извършване на нарушения от същия вид и да спазва установените от законодателя срокове за произнасяне по заведените застрахователни претенции.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд - София град, X.-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 12.01.2021г. по НАХД № 12303/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-и състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия по финансов надзор направените съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

